

Nieuwsbrief SR Updates

Nummer 28, 2022

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:1328](#) 04-10-2022

Vormverzuim in verband met toezeggingen aan de getuige.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:1361](#) 04-10-2022

Eetpiraat: bewegen tot het verlenen van een dienst als bedoeld in artikel 326 Sr?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:1317](#) 27-09-2022

Herziening. Feitelijk leidinggeven aan flessentrekkerij.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:1316](#) 27-09-2022

Verduistering enkelband.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:1311](#) 27-09-2022

Afwijzing van verzoek om geldelijke tegemoetkoming bij onttrekking aan het verkeer van bedrijfsvoorraad.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:1123](#) 27-09-2022

Verwerping verweer dat OM niet ontvankelijk is voldoende gemotiveerd?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:1321](#) 27-09-2022

Herziening faillissementsfraude.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:1312](#) 27-09-2022

Legaliteitsbeginsel. Wijziging delictsomschrijving na pleegdatum.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:1318](#) 27-09-2022

Gevolg van het niet toezenden van een afschrift van de dagvaarding in eerste aanleg aan de voor de verdachte optredende raadsman.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:1309](#) 27-09-2022

Middel klaagt over overschrijding redelijke termijn in feitelijke aanleg. Termijn van 16 of 24 maanden?

RECHTSPRAAK

Eetpiraat: bewegen tot het verlenen van een dienst als bedoeld in artikel 326 Sr?

Eetpiraat: bewegen tot het verlenen van een dienst als bedoeld in artikel 326 Sr?

Wenk

De verdediging klaagt namens verdachte, ten aanzien van wie medeplegen oplichting door zich voor te doen als betalende klant en medewerkers van café-restaurant te bewegen tot verlenen van een dienst in de vorm van het serveren van eten en drinken en vervolgens zonder te betalen weg te gaan is bewezen verklaard, over het oordeel van het hof dat het serveren van eten en drinken in een café-restaurant 'het verlenen van een dienst' als bedoeld in artikel 326 Sr oplevert.

De Hoge Raad haalt artikel 326 lid 1 Sr aan en de relevante passages uit de wetsgeschiedenis bij de wet tot wijziging van het Wetboek van Strafrecht, het Wetboek van Strafvordering en enkele aanverwante wetten in verband met de strafbaarstelling van het deelnemen en meewerken aan training voor terrorisme, uitbreiding van de mogelijkheden tot ontzetting uit het beroep als bijkomende straf en enkele andere wijzigingen (*Stb.* 2009, 245) waarbij aan artikel 326 lid 1 Sr zijn toegevoegd de woorden 'tot het verlenen van een dienst' (*Kamerstukken II* 2007/08, 31386, nr. 3, p. 19-20).

De Hoge Raad overweegt dat de klacht op de opvatting berust dat het serveren van eten en drinken in een café-restaurant uitsluitend kan worden aangemerkt als 'de afgifte van enig goed' zoals bedoeld in artikel 326 lid 1 Sr. Deze opvatting vindt, mede gelet op de hiervoor weergegeven wetsgeschiedenis bij artikel 326 lid 1 Sr, geen steun in het recht. De Hoge Raad oordeelt dat het oordeel van het hof dat het bewezen verklaarde serveren van eten en drinken in een café-restaurant 'het verlenen van een dienst' oplevert, niet getuigt van een onjuiste rechtsopvatting en niet onbegrijpelijk is.

J.H.J. Verbaan, oktober 2022

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 04-10-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:1361

Zaaknummer: 21/00492

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: Y. Moszkowicz

Wetsartikelen: 326 Sr

RECHTSPRAAK

Vormverzuim in verband met toezeggingen aan de getuige.

Vormverzuim in verband met toezeggingen aan de getuige.

Wenk

De verdediging klaagt namens verdachte, ten aanzien van wie woningoverval is bewezen verklaard, over de verwerping door het hof van een verweer strekkende tot niet-ontvankelijkheid van het openbaar ministerie dan wel tot het uitsluiten van het bewijs van de verklaringen van getuige. Aangevoerd wordt dat het oordeel van het hof dat de toezegging aan die getuige dat zij niet zal worden vervolgd voor haar aandeel in de woningoverval niet kan worden beschouwd als een afspraak als bedoeld in artikel 226g Sv onjuist is, dat deze toezegging onrechtmatig was en dat het hof heeft nagelaten te bezien welke gevolgen dit behoorde te hebben bij de beoordeling van het hiervoor bedoelde gevoerde verweer.

Het hof heeft ten aanzien van het bewijs overwogen dat het anders dan de verdediging de verklaringen van getuige betrouwbaar acht. Zij heeft tijdens verschillende verhoren uitgebreid en gedetailleerd over de woningoverval verklaard. Het hof stelt vast dat haar verklaringen daarover consistent zijn en op zowel hoofdlijnen als op detailniveau onderling met elkaar overeenkomen. Bovendien worden haar verklaringen ondersteund door documenten in het dossier. Zo heeft de getuige gedetailleerd verklaard over de klok die in de hal van de woning van betrokkene [2] stond, terwijl de politie daar precies zo'n klok heeft aangetroffen. De verklaring van de getuige dat zij met verdachten naar de woning is gegaan wordt ondersteund door het ritformulier van de ambulance waarop is vermeld dat de overval was gepleegd door een vrouw en twee mannen. Verder wordt de verklaring van de getuige dat zij en verdachte DHL-kleding droegen ondersteund door de verklaring van [2] dat er twee mensen in een postjas voor haar deur stonden, de verklaring van getuige [5] dat zij iemand in een DHL-jas bij de woning heeft gezien en de omstandigheid dat op de aangetroffen DHL-kleding DNA-materiaal van zowel de getuige als de verdachte is aangetroffen. Precies op de kledingstukken waarover de getuige heeft verklaard, namelijk een door haar gedragen DHL-trui en DHL-petje en een door de verdachte gedragen DHL-trui, is DNA-materiaal van de desbetreffende persoon aangetroffen. Tot slot wordt de verklaring van de getuige ondersteund door de verklaring van getuige [6], namelijk dat zij één of twee dagen van tevoren door het slachtoffer

was gevraagd om mee naar de woning te gaan, dat zij met de verdachte en de medeverdachte naar de woning is gegaan, dat zij daarna is bedreigd om haar mond te houden en dat zij een deel van de buit in briefjes van € 20 heeft gekregen. De omstandigheid dat de getuige over bepaalde onderwerpen tegenstrijdig heeft verklaard en door andere getuigen als onbetrouwbaar is omschreven, zoals door de verdediging naar voren is gebracht, maakt – wat daar verder ook van zij – niet dat haar verklaringen met betrekking tot de overval onbetrouwbaar zijn. Aldus is het hof van oordeel dat de verklaring van de getuige voor het bewijs kan worden gebruikt.

Volgens het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep van 28 april 2021 heeft de raadvrouw van de verdachte daar het woord gevoerd overeenkomstig de pleitnota die onder meer inhoudt dat de verdediging subsidiair om toepassing van artikel 359a lid 3 Sv verzoekt: er is sprake van een vormverzuim:

‘Indien het beroep op niet-ontvankelijkheid wordt verworpen, wordt thans gesteld dat de mededelingen van de Officier van Justitie dat – ondanks gerichte vragen daarover – er geen sprake is geweest van een niet volgens de wet toelaatbare toezegging aan een (kroon)getuige, desalniettemin in strijd met de waarheid zijn geweest, alsmede dat de verbaliseringsplicht is geschonden. Een en ander dient te leiden tot bewijsuitsluiting, meer subsidiair tot strafvermindering.

Het vormverzuim kan niet meer worden hersteld, terwijl de schending van het belang voor de verdachte groot is. Het ondervragingsrecht van de getuige is onmogelijk gemaakt en heeft gezorgd voor een onevenredig langdurige vertraging in de voortgang van de procedure.’

De Hoge Raad overweegt dat artikel 226g Sv, artikel 359a Sv en artikel 44a Sr van belang zijn en haalt deze aan. De Hoge Raad haalt de relevante passages uit de wetgeschiedenis bij de Wet toezeggingen aan getuigen in strafzaken (*Stb.* 2005, 254; *Kamerstukken II* 1998/99, 26294, nr. 3, p. 12-13 en *Kamerstukken II* 1998/99, 26294, nr. 3, p. 15) aan en overweegt dat een afspraak als bedoeld in artikel 226g Sv volgens het eerste lid van die bepaling door de officier van justitie wordt gemaakt met de verdachte nadat de voorgenomen afspraak op grond van artikel 226g lid 3 Sv door de rechter-commissaris is getoetst op rechtmatigheid. De afspraak heeft volgens artikel 226g lid 1 Sv uitsluitend betrekking op strafvermindering als bedoeld in artikel 44a lid 2 Sr (vgl. ECLI:NL:HR:2019:600, r.o. 3.8).

De Hoge Raad overweegt dat uit zijn bewijsvoering blijkt dat het hof uitgegaan is van onder meer de vaststellingen dat de politie in verband met het onderzoek naar de gewelddadige dood van slachtoffer inlichtingen heeft gekregen die erop wezen dat het leven van de verdachte en de medeverdachte en de getuige mogelijk in gevaar was en dat die dreiging

verband hield met een woningoverval waarvan de drie laatstgenoemde personen verdacht werden. De politie heeft hen op de hoogte gebracht van deze dreigingen en aan hen vragen gesteld met het oog op het grote strafvorderlijk belang dat bestond om zicht te krijgen op de dader(s) van de gewelddadige dood van het slachtoffer. Het hof heeft verder vastgesteld dat het in deze zaak niet gaat om afspraken over strafvermindering als bedoeld in artikel 44a Sr, maar om de mededeling aan de getuige 'dat zij zichzelf door te verklaren niet kon belasten' en de latere mededeling van verbalisant 'dat de getuige niet vervolgd zou worden voor de overval'. Daarbij heeft het hof vastgesteld dat het, anders dan artikel 226g lid 1 Sv voorschrijft, niet de officier van justitie was die een afspraak maakte of toezegging deed.

Volgens de wetsgeschiedenis is uitgangspunt dat een toezegging aan een verdachte die bereid is een belastende getuigenverklaring af te leggen in de strafzaak tegen een andere verdachte, niet zo ver mag gaan dat aan de eerstgenoemde algehele vrijwaring van straf mag worden toegezegd. Ook mag zo'n toezegging niet worden gedaan door een opsporingsambtenaar. De Hoge Raad oordeelt dat het kennelijke oordeel van het hof dat de omstandigheid dat door de verbalisant aan getuige de toezegging is gedaan dat zij niet zou worden vervolgd voor haar aandeel in de overval, geen vormverzuim als bedoeld in artikel 359a Sv oplevert, daarom getuigt van een onjuiste rechtsopvatting.

De Hoge Raad oordeelt dat dit echter – mede gelet op de aard van het verzuim in het licht van de concrete doodsdreigingen die onder meer bestonden jegens de getuige aan wie de onrechtmatige toezegging is gedaan – niet tot cassatie hoeft te leiden. De Hoge Raad overweegt dat in de overwegingen van het hof besloten ligt dat, ondanks de toezegging aan getuige, geen sprake is van een zodanig ernstige inbreuk op het recht van de verdachte op een eerlijke behandeling van zijn zaak dat geen sprake meer kan zijn van een eerlijk proces in de zin van artikel 6 EVRM waardoor niet-ontvankelijkverklaring van het openbaar ministerie moet plaatsvinden en bewijsuitsluiting van de getuigenverklaring evenmin noodzakelijk is om een schending van artikel 6 EVRM te voorkomen. De Hoge Raad oordeelt dat deze oordelen niet onbegrijpelijk zijn en, mede gelet op wat door de verdediging in hoger beroep is aangevoerd, toereikend gemotiveerd. De Hoge Raad neemt daarbij in aanmerking dat getuige ter terechtzitting in hoger beroep van 28 april 2021 als getuige is gehoord, het hof in zijn bewijsoverwegingen heeft uiteengezet op welke gronden het de verklaring van getuige met betrekking tot de overval betrouwbaar heeft geoordeeld, en het hof heeft geoordeeld dat niet is gebleken dat het openbaar ministerie de rechter of de verdediging op essentiële punten onjuist heeft geïnformeerd.

J.H.J. Verbaan, oktober 2022

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 04-10-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:1328

Zaaknummer: 21/02248

Rechters: V. van den Brink, Y. Buruma en T. Kooijmans

Advocaten: S.J. van der Woude

Wetsartikelen: 359a Sv, 226g Sv en 312 Sr

RECHTSPRAAK

Middel klaagt over overschrijding redelijke termijn in feitelijke aanleg. Termijn van 16 of 24 maanden?

Middel klaagt over overschrijding redelijke termijn in feitelijke aanleg. Termijn van 16 of 24 maanden?

Het eerste cassatiemiddel klaagt dat het hof bij zijn oordeel dat sprake is van een overschrijding van de redelijke termijn ten onrechte tot uitgangspunt heeft genomen dat de berechting van de onderhavige zaak in hoger beroep binnen twee jaren had moeten plaatsvinden. Het tweede cassatiemiddel klaagt dat in de cassatiefase de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden. De cassatiemiddelen lenen zich voor gezamenlijke bespreking.

Het volgende wordt vooropgesteld. Het oordeel van de feitenrechter over de redelijke termijn kan in cassatie slechts in beperkte mate worden getoetst, in die zin dat de Hoge Raad alleen kan onderzoeken of het oordeel niet blijkt geeft van een onjuiste rechtsopvatting en niet onbegrijpelijk is in het licht van alle omstandigheden van het geval. Bij de berechting in hoger beroep is in de regel sprake van een overschrijding van de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM als de behandeling van de zaak op de terechtzitting niet binnen twee jaren na het instellen van het rechtsmiddel is afgerond met een einduitspraak. Als de verdachte zich in verband met de zaak in voorlopige hechtenis bevindt, moet die behandeling in de regel met een einduitspraak zijn afgerond binnen zestien maanden na het instellen van het rechtsmiddel. (Vgl. HR 17 juni 2008, ECLI:NL:HR:2008:BD2578, r.o. 3.7 en 3.14-3.16.)

Het hof heeft vastgesteld dat de redelijke termijn in hoger beroep is overschreden en heeft daarbij kennelijk tot uitgangspunt genomen dat de verdachte zich niet in voorlopige hechtenis bevond, zodat de behandeling van de zaak in hoger beroep moest zijn afgerond binnen twee jaren nadat het rechtsmiddel was ingesteld. In aanmerking genomen dat uit de onder 2.2.1 weergegeven gegevens blijkt dat de verdachte zich tussen het instellen van het hoger beroep en de uitspraak van het hof gedurende meer dan twee jaren in voorlopige hechtenis bevond, is dat uitgangspunt niet begrijpelijk. Het cassatiemiddel klaagt daarover terecht.

Ook het tweede cassatiemiddel is terecht voorgesteld.

Een en ander moet leiden tot vermindering van de opgelegde gevangenisstraf van zeven jaren en zeven maanden.

De Hoge Raad zal de zaak zelf afdoen. Daarbij neemt de Hoge Raad tot uitgangspunt dat de redelijke termijn van berechting in hoger beroep – uitgaande van een termijn van zestien maanden – is overschreden met 26 maanden, dat het hof zonder termijnoverschrijding een gevangenisstraf van acht jaren zou hebben opgelegd, en dat de redelijke termijn ook bij de behandeling in cassatie is overschreden.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf; vermindert deze in die zin dat deze zeven jaren en vier maanden belooft; en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 27-09-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:1309

Zaaknummer: 20/03284

Rechters: J. de Hullu, J.C.A.M. Claassen en M. Kuijer

Advocaten: R.J. Baumgardt, P. van Dongen en S. van den Akker

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Gevolg van het niet toezenden van een afschrift van de dagvaarding in eerste aanleg aan de voor de verdachte optredende raadsman.

Gevolg van het niet toezenden van een afschrift van de dagvaarding in eerste aanleg aan de voor de verdachte optredende raadsman.

Het cassatiemiddel klaagt over de afwijzing door het hof van het verzoek van de raadsman van de verdachte om de zaak naar de rechtbank terug te wijzen omdat niet een afschrift van de dagvaarding in eerste aanleg aan de voor de verdachte optredende raadsman is toegezonden.

De Hoge Raad heeft in zijn arrest van 5 september 2017, ECLI:NL:HR:2017:2250, het volgende overwogen over de wijze waarop de raadsman zich dient te stellen:

‘2.5.4 (...) Gelet op het belang van een goede organisatie van de rechtspleging – waaronder begrepen het belang dat op niet voor misverstand vatbare wijze is vastgelegd dat de verdachte op de terechtzitting zal worden bijgestaan door een raadsman – [moet] onder het huidige wetboek en in afwijking van de hiervoor vermelde rechtspraak, worden aangenomen dat een advocaat die heeft verzuimd aan de griffie van het desbetreffende gerecht schriftelijk kennis te geven dat hij bij de behandeling van de zaak ter terechtzitting zal optreden als gekozen of aangewezen raadsman van de verdachte, zich niet met vrucht erop kan beroepen dat hij voor de desbetreffende aanleg ten onrechte niet als raadsman is erkend, dus ook niet indien hij wel de in art. 38, vijfde lid, en art. 40, tweede lid, Sv bedoelde kennisgeving aan de (hulp)officier van justitie en/of de rechter-commissaris heeft gedaan. Het kennisgeven van genoemd optreden bij de behandeling van de zaak ter terechtzitting dient te geschieden bij separaat schrijven waarin voldoende nauwkeurig is aangegeven – door vermelding van onder meer het parketnummer en, voor zover bekend, het griffie- of rolnummer – op welke zaak het optreden betrekking heeft.’

Het hof heeft geoordeeld dat – kort gezegd – ook indien de raadsman (nog) niet over een parketnummer beschikt, dit niet tot gevolg heeft dat de raadsman met het oog op het optreden als raadsman ter terechtzitting met een stelbrief aan het openbaar ministerie kan volstaan.

Gelet op wat onder 2.4 is vooropgesteld, is dit oordeel juist.

Het cassatiemiddel faalt.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 27-09-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:1318

Zaaknummer: 20/04139

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: W.B.M. Bos

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Legaliteitsbeginsel. Wijziging delictsomschrijving na pleegdatum.

Legaliteitsbeginsel. Wijziging delictsomschrijving na pleegdatum.

Het cassatiemiddel klaagt over de verwerping door het hof van het beroep op vrijstelling ter preparatie zoals opgenomen in artikel 3.18 lid 1 en 2 Regeling Natuurbescherming (hierna: de Regeling).

Als na het begaan van het feit de delictsomschrijving – in voor de verdachte gunstige zin – is gewijzigd, waaronder begrepen veranderingen in de bestanddelen en het vervallen van strafbaarstellingen, is artikel 1 lid 2 Sr van toepassing als die wetswijziging een gevolg is van een verandering van inzicht van de wetgever over de strafwaardigheid van het vóór de wetswijziging begane strafbare feit. Voor regels van sanctierecht, die zowel het specifieke strafmaximum als meer algemene regels over de sanctieoplegging kunnen betreffen, geldt dat een sinds het plegen van het delict opgetreden verandering door de rechter met onmiddellijke ingang – en dus zonder toetsing aan de maatstaf van het gewijzigd inzicht van de strafwetgever over de strafwaardigheid van de vóór de wetswijziging begane strafbare feiten – moet worden toegepast, wanneer en voor zover die verandering in de voorliggende zaak ten gunste van de verdachte werkt. (Vgl. HR 12 juli 2011, ECLI:NL:HR:2011:BP6878.)

Ten tijde van het bewezen verklaarde golden de Flora- en faunawet en het Besluit prepareren van dieren. Ten tijde van de berechting in hoger beroep waren de Wet natuurbescherming en de Regeling in werking getreden. Het cassatiemiddel neemt tot uitgangspunt dat het hof toepassing had moeten geven aan artikel 3.18 van de Regeling. Dat uitgangspunt is niet juist. Dat de voorschriften over het straffeloos onder zich kunnen hebben van een dode vogel ter preparatie op praktische gronden zijn gemoderniseerd, brengt immers niet met zich dat sprake is van een gewijzigd inzicht over de strafwaardigheid van al voor de wijziging begane feiten.

Het cassatiemiddel faalt. De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 27-09-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:1312

Zaaknummer: 21/00216

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en A.E.M. Röttgering

Advocaten: J.J.J. van Rijsbergen

Wetsartikelen: 1 Sr

RECHTSPRAAK

Herziening faillissementsfraude.

Herziening faillissementsfraude.

Het hof heeft in zijn arrest waarvan herziening wordt gevraagd geoordeeld dat de aanvrager zich heeft schuldig gemaakt aan twee gevallen van medeplegen van bedrieglijke bankbreuk (feit 1 respectievelijk feit 3). Uit de bewezenverklaringen van die feiten blijkt dat het hof telkens heeft geoordeeld dat een aantal (met elkaar samenhangende) gedragingen ertoe leidde dat bepaalde schuldeisers op enige wijze werden bevoordeeld op een moment dat de verdachten wisten dat de faillissementen van de betrokken vennootschappen ([A] BV, hierna: [A], respectievelijk [H] BV, voorheen [I] BV, hierna: [H]) niet meer konden worden voorkomen.

Uit de door het hof vastgestelde feiten blijkt kort gezegd dat de aanvrager daarbij telkens met anderen afspraken maakte – zoals naar voren komt uit onder meer bewijsmiddel 8 en 9 respectievelijk bewijsmiddel 50 – die ertoe leidden dat een vennootschap waarbij de aanvrager betrokken was ([B] BV, hierna: [B], respectievelijk [J] BV, hierna: [J]) een geldlening verstreekte aan [A] respectievelijk [H], die telkens werd gebruikt om grote uitstaande schulden die deze vennootschappen hadden bij aan hen gelieerde vennootschappen (in het bijzonder [C] BV, hierna: [C], en [L] BV, hierna: [L]) af te lossen, een en ander in ruil voor op dat moment te vestigen eerste pandrechten en andere transacties ten laste van [A] respectievelijk [H], die tot doel hadden de terugbetaling aan [B] respectievelijk [J] van deze geldlening, voordat de vennootschappen zouden failleren.

Op grond hiervan heeft het hof geoordeeld dat de in de bewezenverklaring bedoelde gedragingen van onder andere de verdachte tot doel hadden in het bijzonder de vennootschappen die aan de nadien gefailleerde vennootschappen [A] en [H] gelieerd waren te bevoordelen boven andere schuldeisers, door [A] en [H] nog in de gelegenheid te stellen hun daar uitstaande schulden te betalen ten laste van aan [A] en [H] toekomende activa, en dat de verdachte daarmee handelde met het opzet op bedrieglijke verkorting van de rechten van (andere) schuldeisers van [A] en [H].

Het hof heeft deze ten laste gelegde gedragingen in onderling verband en samenhang

beoordeeld, en overwogen dat dit met zich kan brengen dat voor een samenhangend geheel van gedragingen geldt dat deze zijn verricht ter bedrieglijke verkorting van de rechten van de schuldeisers terwijl dat niet voor iedere afzonderlijke gedraging geldt (arrest hof, p. 14).

In reactie op gevoerde verweren die erop neerkwamen dat telkens geen sprake is geweest van verkorting van de rechten van de schuldeisers heeft het hof in zijn arrest (op pagina 22 respectievelijk pagina 26) verwezen naar het arrest van de Hoge Raad van 9 februari 2010, ECLI:NL:HR:2010:BL4691. In dat arrest heeft de Hoge Raad onder meer overwogen:

‘4.4.1. Voorts klaagt het middel dat niet uit de bewijsmiddelen kan volgen dat sprake is geweest van “daadwerkelijke verkorting van de rechten van de schuldeisers”.

Deze klacht berust kennelijk op de opvatting dat voor een veroordeling ter zake bedrieglijke bankbreuk zoals bedoeld in art. 343 Sr, vereist is dat niet alleen komt vast te staan dat de verdachte heeft gehandeld met het opzet om de rechten van de schuldeisers te verkorten, maar ook dat de rechten van de schuldeisers als gevolg van zijn handelen daadwerkelijk zijn verkort.

Deze opvatting vindt echter geen steun in het recht.

De in art. 343 Sr gebezigde bewoordingen “ter bedrieglijke verkorting van de rechten der schuldeisers” brengen tot uitdrukking dat de verdachte het opzet moet hebben gehad op de verkorting van de rechten van de schuldeisers. Voor het bewijs van dat opzet is vereist dat de handeling van de verdachte de aanmerkelijke kans op verkorting van de rechten van de schuldeisers heeft doen ontstaan.’

In de aanvraag wordt ten aanzien van het door het hof onder 1 bewezen verklaarde – kort gezegd – aangevoerd dat de aanvrager kan aantonen dat ten behoeve van [N] N.V. (hierna: [N]) een tweede pandrecht is gevestigd op ‘alle activa’ van [A] en dat dit pandrecht ‘(nagenoeg) gelijktijdig met het door [B] gevestigde eerste pandrecht’ is gevestigd en dat [A] jegens [N] contractueel verplicht was tot het bieden van die zekerheid.

Ten aanzien van het door het hof onder 3 laatste gedachtestreepje bewezen verklaarde wordt in de aanvraag – kort gezegd – aangevoerd dat geen sprake kan zijn van (opzet op de) benadeling van schuldeisers van [H], omdat uit de bijlagen bij de aanvraag tot herziening volgt dat op de grondstoffen van [H] een eigendomsvoorbehoud rustte en de grondstoffen dus geen deel uitmaakten van de boedel van [H].

Mede gelet op de daarin gegeven toelichting blijkt dat de aanvraag aldus in wezen berust op de stelling dat – gelet op deze als nieuw aangeduide omstandigheden – ook zonder de bewezen

verklaarde gedragingen na het faillissement van [A] en [H] geen activa beschikbaar zouden zijn waaruit schulden van de vennootschap hadden kunnen worden voldaan, zodat geen sprake was van een daadwerkelijke verkorting van de rechten van schuldeisers als gevolg van die gedragingen. Daarmee herhaalt de aanvraag – onderbouwd met deels herhaalde, deels nader aangedragen argumenten – een betoog dat ook in de strafzaak door de verdediging is aangevoerd en door het hof is verworpen. Op grond van het in 4.2.2 weergegeven arrest van de Hoge Raad waaruit blijkt dat voor een veroordeling niet is vereist dat de rechten van de schuldeisers daadwerkelijk zijn verkort, kan dit betoog niet tot de gevraagde herziening leiden, los van de verdere beoordeling van de omstandigheden die in de aanvraag als nieuw worden aangeduid.

Ten aanzien van deze omstandigheden verdient verder nog opmerking dat uit de door het hof gebruikte bewijsvoering blijkt dat het hof ermee bekend was dat tot de afspraken behoorde dat ten behoeve van [N] ook nog een tweede – achter dat van [B] gesteld – pandrecht zou worden gevestigd en daadwerkelijk is gevestigd. Dat betekent dat de als novum 1 aangeduide omstandigheden ook daarom niet kunnen worden aangemerkt als een nieuw gegeven in de onder 4.1 bedoelde zin. Datzelfde geldt voor de als novum 2 aangeduide omstandigheden voor zover het eveneens de in het kader van de gemaakte afspraken gevestigde pandrechten betreft. Voor zover in dat verband als nieuw gegeven naar voren wordt gebracht dat bepaalde activa van [H] destijds onder enig (‘verruimd’) eigendomsvoorbehoud zouden vallen, doet die omstandigheid niet af aan de hiervoor onder 4.2.1 bedoelde bevoordeling van bepaalde schuldeisers, op grond waarvan het hof tot een bewezenverklaring van ook feit 3 is gekomen. Daarbij komt dat ook als wordt uitgegaan van de juistheid van de stelling dat bepaalde activa onder een bepaald voorbehoud zouden vallen, dat niet zou leiden tot een van de hiervoor onder 4.1 bedoelde gevolgen.

Ook overigens werpen de bij de aanvraag overgelegde gegevens geen nieuw licht op het oordeel van het hof dat de aanvrager heeft gehandeld ter bedrieglijke verkorting van de rechten van de schuldeisers van [H].

De aanvraag is, gelet op wat hiervoor is overwogen, kennelijk ongegrond. De Hoge Raad wijst de aanvraag tot herziening af.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 27-09-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:1321

Zaaknummer: 21/03978

Rechters: V. van den Brink, A.E.M. Röttgering en E.S.G.N.A.I. van de Griend

Advocaten: W.J. Koops

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verwerping verweer dat OM niet ontvankelijk is voldoende gemotiveerd?

Verwerping verweer dat OM niet ontvankelijk is voldoende gemotiveerd?

Het cassatiemiddel klaagt over de verwerping door het hof van het verweer dat het openbaar ministerie niet-ontvankelijk moet worden verklaard in de vervolging. Het voert daartoe aan dat het openbaar ministerie heeft gehandeld in strijd met de Aanwijzing sociale zekerheidsfraude (hierna ook: de Aanwijzing) door de verdachte te vervolgen, gelet op de in een administratieve procedure getroffen schikking waarbij het terugvorderingsbedrag is beperkt tot (afgerond) € 21.000.

Bij de beantwoording van de vraag of het openbaar ministerie terecht heeft geoordeeld dat voldaan is aan de criteria van de Aanwijzing, moet worden uitgegaan van de gegevens die ten tijde van de vervolgingsbeslissing aan het openbaar ministerie bekend waren (vgl. HR 27 maart 2012, ECLI:NL:HR:2012:BT2105).

Het cassatiemiddel berust – in navolging van het gevoerde verweer – op de opvatting dat de enkele aangevoerde omstandigheid dat de verdachte, voorafgaand aan de dagvaarding in eerste aanleg, een schikking heeft getroffen met het college van de gemeente waarbij het in verband met de socialeverzekeringsfraude door de verdachte te betalen terugvorderingsbedrag is bijgesteld tot € 21.000, grond oplevert voor de niet-ontvankelijkheid van het openbaar ministerie in de vervolging. Die opvatting is onjuist omdat bij de beantwoording van de vraag of het openbaar ministerie in strijd met de Aanwijzing tot vervolging is overgegaan, het bedrag aan ‘nadeel’ in de zin van de Aanwijzing beslissend is. Nu het verweer daarover niets inhoudt, heeft het hof dat verweer toereikend gemotiveerd verworpen, nog daargelaten dat uit het aangevoerde niet zonder meer kan volgen dat het openbaar ministerie ten tijde van de vervolgingsbeslissing bekend was met de schikking en het daarin vastgestelde terugvorderingsbedrag. Het cassatiemiddel faalt.

Het tweede cassatiemiddel klaagt dat in de cassatiefase de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het tweede cassatiemiddel is gegrond. Dit moet leiden tot vermindering van de opgelegde taakstraf van honderd uren, subsidiair vijftig dagen hechtenis.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft het aantal uren te verrichten taakstraf en de duur van de vervangende hechtenis; vermindert het aantal uren taakstraf en de duur van de vervangende hechtenis in die zin dat deze 95 uren, subsidiair 47 dagen hechtenis, belopen; en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 27-09-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:1123

Zaaknummer: 20/03072

Rechters: V. van den Brink, A.L.J. van Strien en T. Kooijmans

Advocaten: I.T.H.L. van de Bergh

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Afwijzing van verzoek om geldelijke tegemoetkoming bij onttrekking aan het verkeer van bedrijfsvoorraad.

Afwijzing van verzoek om geldelijke tegemoetkoming bij onttrekking aan het verkeer van bedrijfsvoorraad.

Het cassatiemiddel klaagt over de afwijzing door het hof van het verzoek om een geldelijke tegemoetkoming als bedoeld in artikel 33c lid 2 Sr in verbinding met artikel 36b lid 2 Sr.

Het hof heeft het verzoek tot een geldelijke tegemoetkoming afgewezen op de grond dat ‘voor compensatie geen ruimte is’ omdat de voorwerpen zullen worden onttrokken aan het verkeer vanwege de omstandigheid dat het ongecontroleerde bezit daarvan in strijd is met de wet en omdat artikel 33c Sr alleen ‘ziet (...) op de situatie van verbeurdverklaring’. Daarmee heeft het hof miskend dat op grond van artikel 36b lid 2 Sr in verbinding met artikel 33c lid 2 Sr ook bij de onttrekking aan het verkeer een geldelijke tegemoetkoming kan worden toegekend. De enkele omstandigheid dat het hof heeft geoordeeld dat het ongecontroleerde bezit van die voorwerpen in strijd is met de wet staat daaraan niet in de weg. Het cassatiemiddel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de beslissing ten aanzien van het verzoek om een geldelijke tegemoetkoming; wijst de zaak terug naar het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, opdat de zaak ten aanzien daarvan opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 27-09-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:1311

Zaaknummer: 20/03448

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en A.L.J. van Strien

Advocaten: J. Michels

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verduistering enkelband.

Verduistering enkelband.

Het cassatiemiddel voert aan dat wat betreft de motivering van de bewezenverklaring ten onrechte is volstaan met een opgave van bewijsmiddelen als bedoeld in artikel 359 lid 3 Sv.

De politierechter heeft in zijn vonnis volstaan met een opgave van bewijsmiddelen als bedoeld in artikel 359 lid 3 tweede volzin Sv. Wat de raadsman van de verdachte bij de behandeling van de zaak in hoger beroep heeft aangevoerd kan niet anders worden opgevat dan dat hij vrijspraak heeft bepleit van het primair ten laste gelegde. Uit de bewoordingen van artikel 359 lid 3 Sv volgt dat deze bepaling in ieder geval geen toepassing kan vinden als namens de verdachte op de terechtzitting vrijspraak is bepleit. Daarom had het hof het vonnis niet mogen bevestigen zonder de in artikel 423 lid 1 Sv bedoelde aanvulling van gronden, die bestaat uit de in artikel 359 lid 3 eerste volzin Sv bedoelde weergave van de inhoud van de bewijsmiddelen. Het cassatiemiddel klaagt daarover terecht.

Dit leidt echter om de volgende redenen niet tot cassatie. Aan zowel het primair als het subsidiair ten laste gelegde ligt ten grondslag dat – kort gezegd – de verdachte een enkelband heeft verwijderd en dat hij zich van die enkelband heeft ontdaan, anders dan door teruggave aan de Dienst Vervoer en Ondersteuning. Uit wat onder 2.2.3 is weergegeven volgt dat de verdachte die feitelijke gedragingen heeft bekend. Het onder 2.3 weergegeven namens de verdachte gevoerde verweer strekt er in de kern toe dat, uitgaande van die bekende verklaring van de verdachte, de gedragingen moeten worden gekwalificeerd als vernieling en niet als verduistering. Het cassatiemiddel klaagt enkel over het volstaan met een opgave van de bewijsmiddelen. Gelet op het voorafgaande heeft de verdachte onvoldoende belang bij cassatie en terugwijzing met het oog op een nieuwe behandeling van de zaak.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 27-09-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:1316

Zaaknummer: 20/04410

Rechters: J. de Hullu, A.E.M. Röttgering en M. Kuijer

Advocaten: B.J.W. Tijkotte

Wetsartikelen: 321 Sr

RECHTSPRAAK

Herziening. Feitelijk leidinggeven aan flessentrekkerij.

Herziening. Feitelijk leidinggeven aan flessentrekkerij.

De aanvraag tot herziening berust op de stelling dat de rechtbank niet zou hebben bewezen verklaard dat [A] B.V. het oogmerk had om zonder volledige betaling zich de beschikking te verzekeren over sportkleding, als zij ermee bekend was geweest dat het uitblijven van (volledige) betaling het gevolg was van de omstandigheid dat ingekochte sportkleding onverwacht niet werd afgenomen door de [E], waardoor [A] B.V. niet over voldoende middelen beschikte om de Tsjechische leverancier te betalen.

Het aangevoerde wekt om de navolgende redenen niet het ernstig vermoeden dat de rechtbank de aanvrager zou hebben vrijgesproken van het ten laste gelegde feitelijk leidinggeven aan flessentrekkerij door [A] B.V., als de rechtbank daarmee bekend was geweest.

Uit de bij de aanvraag gevoegde schriftelijke verklaring van de aanvrager volgt dat de sportkleding die zou zijn ingekocht voor de [E], door [A] B.V. was afgenomen bij '[F] oftewel [B]'. Op grond van de verklaring van [betrokkene 2] van 26 januari 2007 (documentnummer R1-009) en het daarbij behorende overzicht (R1-011), die zich bij de stukken van de zaak bevinden, moet worden aangenomen dat het hier de in de bewezenverklaring genoemde onderneming [B] s.r.o. betreft. Uit die stukken volgt verder dat de aanvrager bij [B] s.r.o. meerdere orders voor diverse Nederlandse sportclubs heeft geplaatst en dat de in de bewezenverklaring genoemde facturen van 15 oktober 2004 en 12 november 2004 met die orders verband houden. De herzieningsaanvraag richt zich daarmee klaarblijkelijk alleen op de in de bewezenverklaring betrokken aankopen bij [B] s.r.o., voor zover die betrekking hebben op ten behoeve van de [E] ingekochte sportkleding. In de aanvraag wordt niet toegelicht hoe het aangevoerde raakt aan de overige in de bewezenverklaring betrokken aankopen, terwijl die onderdelen de bewezenverklaring dat [A] B.V. een beroep of gewoonte heeft gemaakt van het kopen van sportkleding met het oogmerk om zonder volledige betaling zich de beschikking over de goederen te verzekeren zelfstandig kunnen dragen.

Daarnaast onderbouwen de bij de aanvraag gevoegde stukken onvoldoende het bestaan van

een concreet vooruitzicht op betaling door de [E]. De bij de aanvraag gevoegde brief van de secretaris van de [E] van 10 februari 2005 houdt weliswaar in dat de [E] met [A] B.V. een overeenkomst is aangegaan die inhoudt dat bestellingen van kleding bij [A] B.V. plaatsvinden door de [E]. Maar die brief vermeldt ook dat de [E] feitelijk geen bestelling heeft geplaatst en dat [A] B.V. ‘zelfstandig en zonder opdracht’ van de [E] kleding ‘vooruit [heeft] laten produceren’. De bij de aanvraag gevoegde schriftelijke verklaring van de ex-partner van de aanvrager, [betrokkene 3], maakt dat niet anders, nu daarin zonder nadere onderbouwing wordt gesteld dat [A] B.V. kleding mocht leveren aan de [E] en die verklaring verder slechts inhoudt dat de aanvrager [betrokkene 3] had verteld dat onenigheid binnen de [E] ertoe heeft geleid dat de bestelling niet is afgenomen.

De aanvraag is, gelet op wat hiervoor is overwogen, kennelijk ongegrond. De Hoge Raad wijst de aanvraag tot herziening af.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 27-09-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:1317

Zaaknummer: 22/01002

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en C. Caminada

Wetsartikelen: